

LENKA ŘEZNIČKOVÁ

DVERE

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Huďová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Lenka Řezníčková 2018
Cover Design © Juraj Šramko 2019
Cover Photo and Photos © Lenka Řezníčková
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2019

ISBN 978-80-220-2119-7

Dvere

Črtal sa jeden z tých rozprávkových jesenných dní, keď si príroda povedala, že zastaví čas a ešte chvíľu nechá zimu za dverami. Pozerala som z okna svojej internátnej izby. Cez holé konáre veľkých gaštanov presvitalo slnko a osvetľovalo farebný koberec z lístia. Bola streda, vychádzkový deň, no ešte som nedopísala slohovú prácu, ktorú som musela odovzdať a ktorú som si odložila – tak ako všetko ostatné – na poslednú chvíľu.

Ístť von bolo natoľko lákavé, že stačilo málo, aby sa v mojej bujnej fantázii prebudil príbeh. Jeden pohľad na strohé, ošúchané dvere mojej izby. A tak som začala písať vymyslenú rozprávku tak rýchlo, ako keby mi ju niekto diktoval.

Na ostrove Zanzibar, v rozprávkovej krajine tisíc a jednej noci, kde sa slnko pred spaním pôžitkársky kúpe v oranžovom mori a vo vzduchu rozvoniava korenie, žil mladý chlapec menom Jafar. Tak ako jeho otec, aj on sa stal rezbárom. Už ako malý obdivoval otca, že dokáže vdýchnuť život obyčajnému kusu dreva. Neskôr si sám nožíkom vyrezával drevené postavičky, ktoré ožívali v jeho fantázii. V malej škatuľke od náradia ukrýval mladého muža s dlhými kučeravými vlasmi, prekrytými bohato zdobenou čiapkou kumar, pôvabnú ženu s plnými bokmi v šatách až po zem a päť malých detí. Sníval o tom, že aj on raz bude mať svoju vlastnú rodinu.

Keď otec zomrel, ostal po ňom starý dom a malá dielňa, kde Jafar pokračoval v tom, čo ho otec naučil. Aj keď nezarobil veľa, práca ho naplňala. Vyrezával pre ľudí rôzne drobné predmety bežnej potreby – naberačky, misky, kvetináče, truhlice, no najradšej vyrábala dvere. Fascinovalo ho, že sú ako obrazy, ktoré dokážu oživiť každý dom. V meste sa však veľmi nestavalo, a tak si nové dvere prišiel objednať len málokto.

Jedného dňa priplávala do prístavu veľká zámorská loď z Perzie, z ktorej vystúpili kupci z celého sveta. Na palube bol aj istý veľmi bohatý muž, ktorý plánoval na ostrove nakúpiť hodvábne látky do svojho nového honosného domu.

Keď prechádzal okolo Jafarovej dielne, zaujali ho čerstvo nalakované dvere, ktoré sa opreté o stenu sušili na slniečku. Mali zaoblený tvar a po bokoch boli štedro zdobené vyrezávanými ornamentmi a prekladané mosadznými cvočkami. Stred dverí vyplňali dve veľké šupinaté ryby.

Jafar ich vyrobil pre manželov, ktorým sa nedarilo počať dieťa, hoci po ňom veľmi túžili, a tak do dverí zakomponoval motív rýb ako symbol plodnosti.

Jafarov talent a zručnosť presvedčili bohatého kupca natoľko, že aj on si uňho objednal dvere. Veľmi drahé dvere, vďaka ktorým Jafar získal najväčšiu zákazku v živote. Od splnenia sna ho delil už len malý krôčik. Ak predá dvere, bude bohatý a konečne si aj on založí rodinu.

Nasledujúce dni odmietal všetky objednávky a celú svoju pozornosť venoval výrobe dverí. Pracoval takmer bez prestávky, no s obrovskou vášňou, akú ešte v živote nepociťoval. Zohnal to najlepšie barmské tíkové drevo, čistobielu slonovinu, najvzácnejšie plátky perlete a mosadzné cvočky najvyššej kvality. Pod jeho rukami sa zrodilo ozajstné dielo a najskvostnejšie dvere na svete čakali na svojho majiteľa. Termín ich odovzdania bol stanovený na ôsmeho augusta, v ten deň však v prístave žiadna loď nezakotvila. Ešte nie-

koľko dní tam Jafar každé ráno márne čakal. Jeho tušenie, že kupec sa už neobjaví, sa naplnilo.

Uvedomoval si, že dvere nikto nekúpi, pretože ich cena je privysoká. Dodávatelia začali byť netrpezliví a chceli od neho peniaze za drahý tovar, ktorý použil na ich výrobu. A tak došlo k najhoršiemu: musel predať dom. Ostala mu len stará dielňa, prepychové dvere a oči pre plač. Nešťastný sa presťahoval do dielne, na ktorej vymenil staré dvere za nové, pretože ich nemal kam odložiť. Od toho okamihu sa však všetko zmenilo.

Nové dvere pôsobili ako magnet, nebolo nikoho, kto by prešiel okolo a nepristavil sa, aby sa pokochal ich neopísateľnou krásou. Nikde sa o ničom inom nehovorilo, iba o dverách, ktoré sa stali ozdobou celého mesta. Každý túžil vymeniť svoje staré dvere za nové a Jafarovi sa začali hromadiť objednávky. Mal toľko práce, že si musel na pomoc zobrať posilu a oslovil mladú dievčinu Ammamou, aby mu pomáhala s účtovníctvom.

Uplynulo päť rokov. Jafarovi sa nesmierne darilo, a tak kúpil späť otcov dom, ktorý opravil. Konečne vyrobil svoje vlastné dvere s piatimi rybami a oženil sa s pôvabnou Ammamou.

Jedného dňa priplávala do prístavu veľká zámorská loď. Vystúpil z nej ten istý bohatý muž ako kedysi a šiel si po svoje dvere. Pred rokmi mu krátko po návrate domov zomrela žena a on sa až doteraz plavil po mori, aby zahnal žiaľ.

Prišiel pred Jafarovu dielňu, a keď dvere zbadal, bol za ne ochotný zaplatiť dvakrát toľko ako pôvodne, no Jafar mu ich nepredal. Dodnes zobia jeden starý dom na Zanzibare a okoloidúcim rozprávajú svoj príbeh z dávnej minulosti.

Na vysokú stenu nad schodiskom, ktorá je plná rámčiek s mojimi fotografiami dverí, pridávam ďalšie. Sú to staré vyrezávané dvere z Ománu, neuveriteľne podobné tým, ktoré som odfotovala na Zanzibare.

Pamätám sa, ako som pred týmito dverami prekvapila ománskeho sprievodcu, keď som podľa nich dokázala odhaliť kus histórie jeho krajiny bez toho, aby som tušila, že ománsky sultán kedysi vlastnil aj Zanzibar. Našťastie sa dvere nepredávajú v antikvariátoch a ostávajú na pôvodných miestach, kde píšu dejiny.

Ďakujem za to, že som sa mohla vydať po stopách svojej vymyslenej rozprávky, ktorá vo mne prebudila vášň cestovať, fotografovať dvere po celom svete a objavovať ich príbehy.

Ďakujem španielskemu slnku, ktoré mi dodalo energiu, a Jozefovi za dvesto slimákov na lietajúcom ostrove Laputa.

Ďakujem všetkým, čo vstúpili do môjho života a stali sa súčasťou mojich príbehov, aj tým, ktorí si moje príbehy prečítajú a stanú sa ich súčasťou, pretože všetko na svete je prepojené.

*Usmejte sa a všetky dvere
sa pred vami otvoria.*

Súboj hrozna s olivami

Dlhý železný kľúč sa otočil v zámke starých bordových dverí, obrastených viničom, a bolo počuť hlasité cvaknutie. Ako keby dvere chceli privítať Manuela, ktorý sa stal ich novým majiteľom.

Impozantnú kamennú kúriu, dýchajúcu španielskou históriou, ku ktorej patrilo niekoľko hektárov vinice a olivové háje s desiatkami stromov, mu odkázal nebohý starý otec Pedro Manuel Torrez.

Keď otvoril dvere a vstúpil do usadlosti, pocítil radosť vyvolanú spomienkami na detstvo, no zároveň aj strach spojený so zodpovednosťou za majetok, ktorý zdedil.

Bol si istý, že kúriu v oblasti Ribera del Duero, kam tak rád chodieval, si ponechá ako večnú spomienku na človeka, ku ktorému mal veľmi blízky vzťah. No čakalo ho rozhodnutie a on si musel vybrať: buď predá vinicu s odrodami Tempranilla, ktoré miestni nazývali tinto fino, modrý muškátový Cabernet Sauvignon a ovocný Malbec, alebo háje olivovníkov so storočnou históriou. Aj keď mal patričné znalosti a vedel všetko o ich pestovaní a výrobných postupoch, bolo to viac, než by bol schopný zvládnuť.

Manuel sa nikdy nevedel rýchlo rozhodnúť. Možno to bolo preto, že sa narodil trinásteho októbra v znamení Váh. Keď však nakoniec predsa len našiel riešenie, bolo vždy správne. Vedel, že sedením za stolom na nič nepríde, a tak sa rozhodol, že svoju dilemu pôjde skoro ráno vyriešiť priamo na miesto činu.

Keď sa na druhý deň prebudil, bola ešte tma. Zašiel do veľkej klenbovej pivnice a z časti, kde boli uložené barikové sudy, vytiahol fľašu červeného vína s označením Gran Reserva. Cestou späť vybral z vysokého regálu jeden pohár slaných zelených a jeden pohár prezretejších fialových olív. Vzápätí svoj výber prehodnotil a pre istotu sa ešte vrátil po fľašu ľahkého Tempranilla, ktoré sa viac hodilo k svetlým olivám.

Všetko nabalil do prúteného košíka, prihodil ceruzku a papier na poznámky a vyrazil.

Plánoval sa posadiť na vrchol kopca presne v jeho strede, tak aby mal na jednej strane vinič a na druhej olivovníky. Bol odhodlaný stráviť na tomto mieste celý deň a stať sa spravodlivým rozhodcom dramatického zápasu, v ktorom budú proti sebe hrať hrozno s olivami ako Real Madrid s FC Barcelona.

Keď vyšiel hore, všetko okolo neho bolo ponorené do ticha a s obrovským rešpektom čakalo, kedy sa zdvihne čierna opona a začne sa predstavenie červenej gule, ktorú zobudí vášnivý oheň flamenca. Španielske ráno sa nikam neponáhľalo, malo množstvo času. Vychutnávalo si každú minútu svojho prebúdzania.

Manuel si prvý raz uvedomil, že v jeho živote niet väčšej istoty ako to, že každé ráno vyjde slnko. Nepotreboval na to diaľkový ovládač ani zaplatiť nijaký paušál. Automaticky sa stal súčasťou úžasného prebúdzania sveta, ktoré mu ponúkalo oveľa viac času než zvyčajne. Množstvo času, ktorý tak veľmi potreboval na správne rozhodnutie.

Keď prvé biele lúče objali sivozelené listy olivovníkov, premenili ich na trblietavé girlandy. Pohľad na rozprávkové strieborné stromy, ktoré rodili tekuté zlato, bol taký úchvatný, že Manuel musel okamžite pripísať prvú čiarku na stranu s nápisom Olivy.

Otvoril si fľašu ľahkého červeného vína a zacítil výraznú vôňu černíc. Keď si odpil, ústa mu zaplavila chuť granátového jablka, jemne potlačená sladkým nádychom mliečnej čokolády. Bola to chuť jeho bezstarostného detstva, keď toto víno, zriedené s vodou, popíjal ako chlapec po futbalovom zápase. Rovnako osviežujúca, presne taká, akú potreboval v tomto horúcom dni.

Urobil čiarku na strane vína a ochutnal zo zelených olív, ktoré dlho odpočívali v slanom náleve v pivnici. Vy-chutnával si ich chuť a k tomu pil víno až do chvíle, keď si uvedomil, že sedí v tieni veľkého olivovníka, ktorý mu poskytuje ochranu pred horúcim slnkom, a pridal ďalší bod olívám.

Postavil sa, až keď slnko začalo dávať zbohom dlhému dňu a jeho teplé lúče jemne prebehli po južnom svahu vinice a rozohrali všetky farby zelených, oranžových, červených a žltých listov. Akoby sa pozeral na čerstvo namaľovaný impresionistický obraz, zachytávajúci atmosféru danej chvíle s akcentom na tmavé strapce hrozna, čo sa z posledných síl držali na tenkých stopkách.

Keď sa pozrel na papier a doplnil čiarku vínu, skóre bolo vyrovnané. Slnko sa ukrylo za ďalekými kopcami a on vedel, že pôjde do tuhého. Prišiel čas urobil definitívne rozhodnutie, na ktoré si otvoril delikatesné fialové olivy a víno, ktoré dvadsaťštyri mesiacov dozrievalo v sude a niekoľko rokov čakalo vo fľaši na svoj posledný výdych slávy.

Aj keď bol sám a všade okolo neho bolo ticho, mal pocit, že začul akési hlasy. Najskôr to pripisoval vínu, ktorého vypil priveľa, no keď sa cez kopec prehnal silný vietor a rozhýbal sivé vlasy olivy, ktoré sa dotkli jeho tváre, počul celkom jasne, ako ho oslovila jeho menom. Stála v rade tých najstarších olív a jej pokrútený mohutný kmeň vzbudzoval rešpekt pred vysokým vekom.

„Sme ako tvoje ruky, krivé a drsné, ale pevné a silné. Ako tvoja vôľa, ktorá je neoblomná, a ako tvoje správne rozhodnutia, ktoré vyžadujú dlhý čas. Máme hlboké, pevné korene, ktoré nás viažu so zemou tak silno, ako si ty pripútaný k svojim predkom. Naše plody majú trpkú chuť ako skúsenosti, čo ťa posunuli ďalej, ale aj štipku potrebnej slasnosti, aby si dostal chuť na víno, ktoré tak miluješ. Zriekol by si sa tejto časti svojho ja?“ opýtala sa Manuela stará oliva. Na záver dodala: „Sme olivovníky, ktoré vyrástli v kamennej pôde oblasti Ribera del Duero, aby sme rodili plody, ktoré dodávajú ľuďom zdravie. Vďačíme za to kráse viniča, na ktorý sa každý deň pozeráme, pretože nás inšpiruje a spôsobuje nám potešenie. Dnes sme ťa pozorne počúvali a v твоjich múdrych myšlienkach zazneli slová našej bohyně Atény.“

Keď si Manuel vypočul olivu, mal chuť odpíť si z fľaše vína, no nezostala v nej už ani kvapka. Zrazu pocítil akýsi silný tlak a uvidel, ako po pravej strane praskajú bobule hrozna na strapcoch. Striekala z nich tmavá šťava tak silno, že mu zaliala ruky.

Aj vinič sa odhodlal na svoju obhajobu a prehovoril k Manuelovi: „Sýta farba šťavy môjho hrozna je ako tvoja temperamentná španielska krv. Má sladkú chuť ako tvoje pery, keď bozkávaš ženu, a vôňu zemitého dreva, ktorá je ako skrytá vášeň v tvojom tele. Moje farby sú pestré ako tvoje predstavy a inšpiratívne ako tvoje sny. Zriekol by si sa tejto časti svojho ja?“ opýtal sa vinič a tak ako olivovník na záver dodal: „Som vinič, ktorý vzišiel z pieskovo-hlinitej pôdy v údolí rieky Ribera del Duero. Zázračný červený mok z môjho hrozna lieči telo, rozveseľuje dušu, prezrádza pravdu a vyvoláva neprekonateľnú chuť na slané olivy. Vďačím za to skúsenostiam múdrych olivovníkov, ktoré každý deň počúvam, ako sa za mňa prihovárajú španielskemu slnku a mrakom. Dnes som sa na

teba celý deň pozeral a v tvojom srdci som videl tvár svojho boha Dionýza.“

Keď sa Manuel vrátil a otvoril dvere svojej kúrie, vedel, že jeho rozhodnutie neurobiť žiadne rozhodnutie je správne.

Pochopil, že táto kúria má dve duše, ktoré nikdy nemôže rozdeliť.

O múdrom španielskom rybárovi a jeho zvieratkách

Bol piatkový večer a zapadajúce slnko menilo španielsku oblohu na abstraktný obraz neznámeho autora bez podpisu. Catalina vyšla na priestrannú terasu veľkého luxusného domu. Zaklonila hlavu a jej dlhé svetlé vlasy sa sklzáli po opálenom chrbte a zavlňili vo veľkom okne ako v zrkadle.

Vo vzduchu viselo napätie ako ťažké mraky, ktoré zvedavo čakali na svoju premenu. Pomyslela si, aké by bolo jednoduché dať sa unášať ako ony, nič nerobiť a len tak čakať, kým ju niekto prirodzene zakomponuje do svojho obrazu.

Aj keď bola zdravá, príťažlivá žena, žila s úspešným bohatým mužom a v jej živote sa nič vážne nedialo, pociťovala stavy depresie a smútku. Ako žena v prechode emocionálne prežívala všetky zmeny svojho tela, ktoré bolo hormonálne vyvedené z miery. Nedokázala sa v sebe orientovať a vinu za to sa snažila pripísať na akýkoľvek cudzí účet. Bolo to, ako keby kupovala banány v európskom supermarkete a hľadala, či v nich náhodou nebude ukrytý zákerný banánový pavúk z Kolumbie, aby mohla nájsť vinníka a podať na obchod absurdnú žalobu.

Zamkla ťažké presklené dvere a vyfukala štvormiestny kód. Prialo si, aby čísla, ktoré boli aj dátumom jej narodenia, navždy zabudla. V tej chvíli nemala viac chuť vrátiť sa do hosného moderného domu so sivo-bielou fasádou, v ktorom si pripadala ako cudzinka.

Ležérne vsunula nohy do drahých kožených sandálov a zišla po úzkych kamenných schodíkoch k moru. Sadla si

na široký kameň, ponorila dlane do vody a ovlažila si čelo. Túžila cítiť na jazyku rovnakú chuť, akú mali slzy, čo jej stekali po tvári. Potrebovala sa uistiť, že aj more je slané, pretože plače, a pozorovať, s akou ľahkosťou zvláda koniec dňa pred ďalšou nič nehovoriacou čiernou nocou.

Na konci ulice Carrer Ronda d'Europa v starom kamennom dome s popisným číslom 70 sa zatvorili ošúchané tyrkysové dvere a rozkývali dreveného morského koníka, zaveseného na striebornej kľučke.

Antonio zastrčil hrubý zväzok kľúčov do hlbokého vrecka zelených nohavíc. Nezamkol, vždy nechával svoj dom odomknutý pre prípad, že by kľúče stratil. Vedel, že v ňom okrem spomienok nemá nič, čo by mu mohlo chýbať.

Dom pôvodne patril jeho starej mame, čo ho vychovávala od smrti rodičov, ktorí zahynuli počas silnej búrky na mori, keď mal deväť rokov. Možno preto sa pri vode cítil väčšmi doma než za týmito dverami.

Tak ako každý podvečer, naložil rybárske prúty na malý skúter a vydal sa prašnou cestou k moru rozveseľovať ryby. Bol presvedčený, že aj ony sa dokážu usmievať.

Zaparkoval na asfaltovej ulici, ktorá sa od čias, keď sa na nej ako malý chlapec hrával, zmenila na nepoznanie. Medzi drahými domami bohatých cudzincov, čo si túto ulicu prisvojili, našťastie ostali jeho staré schodíky, ktoré ho doviedli na opustené miesto pri mori.

Keď schádzal dolu, uvidel na veľkom sivom kameni, kde vždy sedával, pôvabnú ženu. Vyzerala ako herečky z amerických filmov, na ktoré sa kedysi chodieval s kamarátmi pozerať do kina. Keď prišiel bližšie, všimol si, že po jej dokonalej tvári stekajú slzy.

Svojou prítomnosťou nabúrала jeho každodenný rituál a on zrazu nevedel, ako má reagovať. Ako skúsený rybár dobre poznal pocit, aké to je, keď ho niekto vyruší, a tak sa snažil rešpektovať právo tej ženy na súkromie.

Bol si istý, že ho v tej chvíli potrebuje väčšmi než on.

Catalinu z jej sústredeného pozorovania vlniacej sa oranžovej hladiny vyrušil zvuk. Zaklonila hlavu a nad sebou uvidela siluetu staršieho muža v zelených šatách. V tej chvíli jej bolo jasné, že jej tiché súkromné stretnutie s morom sa skončilo. Akoby sa jej niekto opýtal: „Zabudla si, že more je tu preto, aby sa v ňom chytali ryby?“

Rybár ju pozdravil veľmi tichým hlasom. Keďže španielsky pozdrav sa takmer vždy spája aj s priamou otázkou Ako sa máš?, vyžaduje si aj zdvorilostnú odpoveď, na ktorú v tej chvíli nemala najmenšiu chuť. Bolo pre ňu neprirodzené hovoriť niečo, čo nebola pravda.

„Ďakujem, mám sa dobre, a ty?“ zaklamala a bolo to cítiť aj z jej hlasu. Našťastie rybár sa väčšmi sústredil na skládanie svojho dlhého tenkého prúta než na jej pozdrav.

„Ja sa mám dobre, ale radšej by som bol rybou, ktorú dnes chytím,“ povedal rybár, ktorý mal v úprimných zelených očiach napísané, že každá ryba, čo chytí, zažije znovu pocit slobody a voľnosti.

„Si smutná?“ opýtal sa a mocným švihom nahodil udicu. Kdesi v diaľke sa na okamih sčerila voda a návnada sa strčila v mori. Catalina si predstavila, aké by bolo úžasné zmiznúť takto jednoducho a rýchlo pod morskou hladinou.

Bola rozhodnutá neodpovedať tomuto zelenému votrelcovi, z ktorého kvapkala voda, a zo slušnosti si stanovila posledných pár minút, čo ešte vydrží sedieť na mokrom kameni a robiť mu spoločnosť.

Antonio sa ani nepohol. Mal pocit, že sa topí vo vlastnom tele, aj keď voda, ktorá z neho kvapkala, bola morská. Bolo mu horúco v ťažkom nepremokavom plášti, ktorý sa dotýkal ženy sediacej tak blízko neho. Ako keby sa jej dlhé plavé vlasy menili v zapadajúcom slnku na plamene.

Miloval ticho. Lenže toto ticho bolo príliš nemé a vyškieralo sa s takou radosťou, že mal chuť ho poraziť. Hla-

vou mu prebleskli dávne slová Cecilie Antoanety Rodríguezovej, jeho múdrej starej mamy, ktorá hovorievala: „Každé ticho sa dá rozbiť bez toho, aby si narobil hluk. Ak si to budeš veľmi želať, aj nemá ryba raz prehovoriť.“

Spomenul si na jej zábavné slovné hry o zvieratkách, čo s ním v detstve hrávala, vždy keď bol smutný. Na hlbokú symboliku zvierat, ktorú sa v nich naučil rozpoznávať a ktorá vedela presne opísať jeho pocity.

„Keby si mala vybrať nejaké zviera, ktoré ti v tejto chvíli pripomína seba, aké zviera by to bolo?“ opýtal sa Antonio a bol si istý, že žena mu odpovie.

Aj keď Catalina mala v úmysle rybára ignorovať, táto zvláštna otázka ju prekvapila. Jej myseľ začala spontánne hľadať odpoveď, ktorá prišla skôr, než si to stihla uviesť. „Ťava.“

„A prečo práve ťava?“ pýtal sa ďalej a pritom sústredene pozeral smerom, kde sa potopil háčik.

Pri predstave ťavy sa Cataline vynárali rôzne asociácie a spojenia. „Pretože dokáže prežiť na púšti, je silná a má stále pripravené zásoby vody v hrbe. A nosí všetkých na svojom chrbte,“ vychrlila a pri predstave, ako ťava vozí ľudí, pocítila bolesť v chrbtici.

Rybár ju pozorne počúval, ale ani raz sa na ňu nepozrel. Položil však ďalšiu otázku: „Aký máš vzťah k ťave?“ Jej okamžitá odpoveď bola jasná: „Žiadny.“

Vtedy sa k nej prvýkrát otočil a povedal: „Vidíš, nemáš sa rada.“ Bolo to neuveriteľné, ale táto smiešna prestrelka otázkou, pripomínajúca nejakú detskú hru, začala Catalinu nesmierne baviť.

„Keby si mohla byť práve teraz nejakým zvieraťom, ktoré by to bolo?“ pokračoval rybár.

Keďže cítila, ako ju pri predstave ťavy bolí chrbát, jej telo zatúžilo po úľave, mozog vyhodnotil výber a jej zrak sa inštinktívne zapichol do rybárovej plastovej nádoby,

v ktorej sa krútili akési tenké červíky. „Dážďovka,“ odpovedala s úsmevom a hneď začala vysvetľovať prečo. „Vieš, dážďovka nemá chrbticu, tá ma stále veľmi bolí. Keď dážďovke odpadne nejaká časť tela, narastie jej nová, a navyše je hermafrodit, takže nikoho nepotrebuje.“

So svojou odpoveďou bola spokojná, no len po ďalšiu otázku. „A aký máš vzťah k dážďovke?“

„Žiadny,“ odpovedala Catalina a tušila, čo bude nasledovať.

„Vidíš, nemáš sa vôbec rada!“ zopakoval ten neznámy človek, v ktorom už nevidela len obyčajného rybára, ale aj múdreho muža.

„A aké zviera sa ti vlastne páči?“ opýtal sa jej napokon zvedavo.

„Korytnačka. Vždy sa mi páčila a viem aj prečo,“ dodala Catalina s úsmevom, ktorý jej hneď zlepšil náladu.

Poďakovala sa rybárovi za zábavnú a poučnú psychoanalýzu a popriala mu veľa šťastných úlovkov v skalnatej zátokke, kde spolu sedeli. Zdvihla zo zeme zväzok kľúčov a na rozlúčku ním zamávala. Hojdal sa na ňom príviesok v tvare korytnačky, ktorá bola pre ňu vždy symbolom stability, vytrvalosti, istoty, bezpečia, dlhovekosti a dokonalej navigácie so schopnosťou vrátiť sa aj z veľkej diaľky na rodnú pláž.

Aj ona sa vrátila, vyfukala štvormiestny kód a radostne otvorila sklené dvere svojho domu, na ktorých boli vy-pieskované dve veľké korytnačky pre šťastie.

Dvojeurová minca pre kostol Santa Maria del Gesù

Pred veľkými hnedými dverami kostola Santa Maria del Gesù v talianskom meste Trapani už roky sedávala istá slepá žena. Boli to široké kazetové dvere, drevenými lištami predelené na tridsaťšesť častí, podľa ktorých dokázala hmatom rozoznať, kde je ich stred, a tam sa posadila. Aj napriek tomu s nimi vo svojich skromných tmavých šatách dokonale splývala. Väčšina ľudí, čo okolo nej prešla, si ju ani nevšimla.

Tak ako štíhly mladý muž s veľkým modrým batohom na chrbte, ktorý ráznym krokom vstúpil do kostola. Rovno z dverí zamieril k stolíku pod vysokou chrámovou vitrážou, na ktorom boli vedľa seba naukladané dlhé biele sviečky na predaj. Nadhodil ťažký batoh a jediným pohybom ho pravou rukou zložil z pliec na kamennú podlahu.

Trvalo mu hodnú chvíľu, kým ho prácne rozopol a vylovil z neho malú čiernu peňaženku, z ktorej vytiahol jedinú kovovú mincu, čo v nej mal. Peňaženku starostlivo uložil do batoha a pustil sa do zložitého zapínania. Potom sa zhlboka nadýchol, vyhodil si ťažký náklad na úzky chrbát a nahlas si pritom vydýchol.

Chytil dvojeurovú mincu medzi dva prsty a snažil sa ju vhodiť cez úzky otvor do kovovej pokladnice, ale nepodarilo sa mu to.

Pokus zopakoval ešte raz a až potom si všimol kartičku opretú o starý pozlátený svietnik, na ktorej bolo veľkým